

"eservesen sir Mária Magdolna, keresi Jézus testét nem találja, hol vagy én lelkemnek mennyei jegyese szentséges testedet ugyan ki vitte el.

Könnyei hullanak szive fájdalemében beméne Magdolna sötét gyász sirban szive majd meg reped jaj szóra fakad, hol vagy lelkemnek menyeciorvos

Én kedves mesterem mindig bíztelek a te szűz anyáddal mindig követtelek jaj nékem árvának, kihez folyamodjam, nincs semmi örööm e gyászos világban.

Óh kegyetlen rablók, a ki ezt tettétek, hogy a Jézus testét innen elvittétek ezercaranyokat adtam volna néktek, csak adtátok volna szomorú szívemnek.

Titeket is kérlek hívő őrző³ angyalok, mert az ur Jézusnak őrzői ti vagytok, segélyjétek nékem őtet fölkeresni drága szent sebeit balzsammal bekenni.

Midőn a Magdolan szivéből sirdogál a Jézus melléje kertész képi-ben áll békesség te néked Mária Magdolna lelked liliuma menyországban nyilna.

Induljunk most hívek a szent Magdolbával keressük fel Jézus testé gyász sirjában öntözzük könnyekkel balzsamirt szivére, hogy juthadsunk mi is a meny örömére. Óh szivünk jegyese lelkünk megváltója vezess minket is a szép menyországban. Amen.

Polgár-nyomda Dombóvár.

/egy ehhez a füzött sorozathoz tartozó új füzet a 3. oldalon kezdődik/:

Magdolna pedig len gonosz étellel élt:
Azért öhozzája szintén hét ördög fért,
A bölcs magyarázó ebben pedig így ért:
Hogy hét ördögk léssen hét halálos bünért.
Ugyan meg is lehet, mert az undok vétket
Keresi az ördög, mint néki főt étket,
Azért ha mely ember szereti a vétket,
Az ördög magának ott rak lelki fészket.
Azért Magdolna is sok rut vétkeket tett,
Sok gonosz ifjakkal gyakran ebédet tett,
Miért nevezete egy bünös asszony lett,
Valamig Istentől bő kegyelmet nem vett.
Minthogy a gazdagság gyönyörűség fészke,
Sok vigasság nélkül nélkül nem esett jól étke,
Asztalaánál pengett laczi hegedűcske,
Titkon gyült szivében öregbedett vétke.
Isten igéjében ő nem gyönyörködött,
Jó cselekedetre nem is igyekezett,
Sok vitéz ifjakkal bokrétákat kötött,
Kiknek süvegekre fajtalanul fetött.
Kendőző vizeit előkészítette,
Melyekkel orcáját gyakran kente fente;
Gombostűjét néha megmelegítette,
Azzal szemöldökét megfeketítette,
A szép kis kertben is nagy kevélyen sétált,
Néha meleg nyárban virágok közt is hált,
Lefektében pedig egy ezóval sem hálalt,
Világi dolgokban több örömat talált.

Ölébe ha vette varró ládácskáját,
 Ablakában ülve dudolta nótáját,
 Világi énekkel tölté meg a száját,
 . . . gyel tüzte füzte arany színű haját.

Bűnben élő szívét megsebesítette,
 Ő hálaos sebét csak nem is sértette,
 Az éhvel halókat meg nem keserülte,
 Alamizsna nélkül házából kiküldte.

A szegényekhez volt felette kegyetlen,
 Haragjában pedig engesztelhetetlen,
 Csak a maga kedvét kereste szertelen,
 Tollas vitézekre vigyázott szüntelen.

Némelyekre pedig szemmel intett titkon,
 Hogyha kitekintett az üveg-ablakon,
 "oha üdvözölno sokkal is jobb vakon,
 Hogysemmelkárhozni hamis látásokon.

Mártha pedig immárcsak keresztény lett volna,
 És Krisztus Urunktól sokat tanult volna,
 De hogy öcsöcsé felől szomorú hírt halla,
 Szívében miatta erősen busula.

Vajha őtet, mondván, én mellém vehetném,
 És ha a Krisztushoz Magdolnát vihetném,
 Csak egy tanítását hallanám, elhinnám,
 Hogy pokol tüzéből öcsémet kivenném.

At atyafiáért erősen busula,
 Néha siralomban a földre borula,
 Néha a reményesség szívében meggyula,
 S jó szolgálójának ilyenképen szóla:

Eredj el Marczella gyorsan Magdolnához,
 Hogy jöjjön el, mondjad, mindjárt házamhoz,
 Ugy Jeruzsálembé megyünk a Krisztushoz,
 Ki a megtérőknek üdvösséges hírt hoz.

Kérlek, hívd el veled, ugyan ne hagyj könnyen,
 Jól tudom szokását, hogy beszél nagy fennyen,
 De te ne félj tőle, szólj ugyan keményen,
 Gondoz bűneitől, hogy ő megrettenjen.

Magdolnához gyorsan eljűta Marczella,
 "atki hét ifjak közül mindeniknek szóla,
 "öszöne nékiek, s előttök megállta,
 Akkor Magdolnának ilyenképen szóla;

A te nénéd Mátrha néked ezt izeni,
 Nem jó mindenkoron csak fajtalanzkodni,
 Téged most hozzá vár, s veled akar járni;
 Jeruzsálembé hiy üdvösség tanulni.

Ott vagyón a Krisztus az Istennek fia,
 Atyja kegyelmének tündöklő sziklagayzászlója,
 A szép mennyországnak fényes koronája,
 Ki a bűnösöket ő magához hívja.

Hagyd el a henyélést s igen gyorsan kelj fel,
 "eghagyá asszonyom, hogy ne hagyjalak el,
 Mert Jeruzsálembé mind együtt megyünk el.
 Lelkünket ujítsuk Isten igéjével.

Szinte az most gondom; felele Magdolna,
 Csak kisebb gondom is annál nagyobb volna,
 Inkább ő is bátor közöttünk tombolna,
 Hogysem haszontalan helyen farsangolna.

Nincsen semmi gondom szentség-tanulásra,
 Bőven kell főzetnek nékem vacsorára,
 Azonban felugrik, s fut a konyhára,
 Mikor úgy kiálta Marczellának hátra:

Eredj gyorsan haza, mondjad a nénémnek;
 Vendégeim vannak, bizony nem mehetek;
 Nemes nemből valók, nem embertelenek,
 Méltán megszólnak, ha háztól elmegyek.

A BÜNÖS
MÁRIA MAGDOLNÁNAK
sok bűneitől
MEGTÉRÉSÉNEK
H I S T Ó R I Á J A
SZENT-MÁRTONI JÁNOS
ÁLTAL IRVA,
ÉS MOST LEGKÖZELEBB
A HITETLEN TAMÁS
SIRALMÁVAL

SZÓNYI BENJÁMIN
Írásiból bővitve kijött.

BUDÁN, 1872.

Nyomatta és kiadta Bagó Márton

Szentül éneklették egy halott-énekben,
Hagyd el bűneidet, élj jámbor életben,
Mártha és Magdolna példa legyen ebben,
Kiről most éneklek e rövid énekben.

Részszerint felőle szólok szent írásból,
Részszerint pediglen meditációkból,
A mint megolvashat a régi írásokból,
És egy magyarnak is történetéből.

Most azért megmondom vétekbe esését,
Vakmerően sokszor sok bűnbe esését,
Végezetre pedig Istenhez térését,
Penitenciával kegyelem-kérését.

Három atyafiak voltak Zsidóságba,
Lázár volt az egyik, a másik Magdolna,
A harmadik pedig szorgalmatos Mártha,
Mint a historikus ezeket megírta.

Igaz gazdag fő-rend Szirus volt az atyjok,
Kiről maradt nekik sok jeles jószágok,
Jeruzsálemben is egy igen szép házuk,
Azonkívül pedig kettő is volt váruk.

Atyjok holtá után megosztottak vala,
Jeruzsálemi ház Lázáré lett vala,
Magdolna-vár sorssal Magdolnának juta,
Bethánia pedig Mártának marada.

Ott szállott a Krisztus jó tanítványival,
És a szeplőtelen szép szűz Máriával,
Hogy Galilleából feljött fáradsággal,
Megnyugodt s úgy ment be a városba azzal.

A Jézus Krisztusnak ott jelenlétében,
Sok csodatételt látta azoközben,
Melyekből Istennek ő Fiának tudta,
A mint a szent írás bőven bizonyítja.

Magdolna pediglen gonosz étellel élt,
Azért ő hozzája szintén hét ördög fért,
A bölcs magyarázó ebben pedig így ért,
Hogy hét ördög léssen hét halálos bűnért.

Ugyan meg is lehet, mert az undok vétket,
Keresi az ördög mint neki főt étket,
Azét ha mely ember szeteti a vétket,
Az ördög magának ott rak lelki fészket.

Azért Magdolna is sok rut vétkeket tett,
Sok gonosz ifjakkal gyakran ebédét tett,
Miért nevezete egy bűnös asszony lett,
Valamig Istentől bő kegyelmet nem vett.

Mint hogy agazdagság gyönyörűség fészke,
Sok vigasság nélkül nem esett jól étke.

Ezzel a szolgáló megyen haza-felé,
 Ó kegyes asszonyát imádkozva lelé,
 Mit hallott s mit látott, végre megbeszélé,
 Amelyekért Mártját búját betelé.

Egy egész nap estig bújában sirt vala,
 Szájában kenyeret, vizet sem vett vala,
 Az Istennek sirva úgy könyörgött vala,
 Hogy megtérő lelket Magdolnának adna.

Megjelenék neki éjszka lelkében,
 Hogy atyafiával maga legyen szemben,
 Feddje meg haraggal, intse is csak szépen,
 Így megyen Magdolna fel Jeruzsálemben.

Azért a szép hajnal, hogy felpirosula,
 Mindjárt kegyes Mártha öcscséhez indula,
 Az uton magában erősen busula,

Mikor oda jutván öcscséhez így szóla:

Édes kedves öcsém Mária Magdolna,
 mely jó akarattal szíved hozzád volna,
 mely üdvösségre atyádfia szólna,
 Örülne a lelkem, ha nálad szóm fogna.
 Kérlek édes öcsém nemzetünk virágát,
 Édes nemzetünknek megmaradott ágát,
 Ne szennyezd rut hirrel atyánk koporsóját,
 Hogy közönségesen ne szenvedjük búját.

Hagyd el e világi rut gyönyörűséget,
 A trágár ifjakkal való vendégséget,
 A kegyetlenséget s a nagy kevélységet,
 Elhidd, hogy pokolnak ezek visznek téged.

Nincsen semmi haszna e világi jónak,
 Mint a füst és pára hirtelen elmúlnak,
 Egy szempillantásban téled elfordulnak,
 A halálpóstaí mihelyt nálad szólnak.

Tudós-e, a halál senkinek sem kedvez,
 Gyorsan járó nyila eljut mindenekhez;
 Siralmat zendit fel, valahová evez,
 Nincs benne irgalom, nem tud kegyelemben.

/a 7. oldal már ismét hiányzik/

Asztalánál pengett laczi hegedűcske,
Titkon gyült szívében öregbédett vétke.

Isten ígében ő nem gyönyörködött,
Jó cselekedetre nem is igyekezett,
Sok vitéz ifjakkak bokkrétákat kötött,
Kiknek süvegekre fajtalanul feltött.

Kendőző vizeit előkészítette,
melyekkel orcáját gyakran kente fente,
Gombostűjét néha megmelegítette,
Azzal szemöldökét megfeketítette.

A szép kis kertben is nagy kevélyen sétált,
Néha meleg nyárban virágok közt is hált,
"efektében pedig egy szóval sem hálált,
Világi dolgokban több örömet talált.

Öléba ha vette varró-ládácskáját,
Ablakában ülve dudolta nótáját,
Világi énekkel tölté meg a száját,
Gyönggyel tűzte füzte arany színű haját.

Bűnben elő szívét megsebesítette,
Ő halálos sebet csak nem is sértette,
Az éhhel halókat meg nem keszülte,
Alamizna nélkül házából kiküldte.

A szegényekhez volt felette kegyetlen,
Maragjában pedig engesztelhetetlen,
Csak a maga kedvét kereste szertelen,
Tollas vitézekre vigyázott szüntelen.

Némelyekre pedig szemmel intett titkon,
Hogyha kitekintett az üveg-ablakon,
Noha üdvözölni sokkal is jobb vakon,
Hogysen elkárhozni hamis látásokon.

Mártha pedig immár keresztény lett vala,
És Krisztus Urunktól sokat tanult vala,
De hogy öcsöce felől szomorú hirt halla,
Szívében miatta erősen busula.

Vajha őtet, mondván, én mellém vehetném,
És ha a kristushoz Magdolnát vihetném,
Csak egy tanítását hallaná, elhinnám,
Hogy pokol tüzéből öcsémet kivenném.

Az atyafiáért erősen busula,
Néha siralomban a földre borula,
Néha a reménység szívében meggyula,
S jó szolgálójának ilyenképen szóla:

Eredj el Marczella gyorsan Magdolnához,
Hogy jőjjön el, mondjad, mindjárt házamhoz,
Ugy Jeruzsálembé megyünk a Krisztushoz,
Ki a megtérőknek üdvösséges hirt hoz.

Kérlek hívd el veled, ugyan ne hagyj könnyen,
Jól tudom szokását, hogy beszél nagy fennyen,
De te ne félj tőle, szólj ugyan keményen,
Gonosz bűneitől, hogy ő megrettenjen.

Magdolnához gyorsan eljuta Marczella,
"at hét ifjak közül mindeniknek szóla,
Köszöne nékik, s előttük megállta,
Akkor Magdolnának ilyenképen szóla:

A te nénéd Mártha néked ezt izeni,
Nem jó mindenkoron csak fajtalanzkodni,
Téged most hozzá vár, s veled akar járni;
Jeruzsálembé hiv üdvösség tanulni.

Ott vagy a Krisztus az Istennek fia,
Atyja kegyelmének tündöklő zászlója,
A szép mennyországnak fényes koronája,
Ki a bűnösöket ő magához hívja.

Hagyd el a henyélést s igen gyorsan kelj fel,
 Hagyhagyá asszonyom, hogy ne hagyjalak el,
 Mert Jeruzsálembe mind együtt megyünk fel,
 Lelkünket ujítsuk Isten igéjével.

Szinte az most gondom: felele Magdolna,
 Csak kisebb gondom is annál nagyobb volna,
 Inkább ő is bátor közöttünk tombolna,
 Hogysem haszontalan helyen farsangolna.

Nincsen semmi gondom szentség-tanulásra,
 Bőven kell főzetnem nékem vacsorára,
 Azonban felugrik, s futa a konyhára,
 Akkor ugy kiélta Marcellának hártá?

Eredj gyorsan haza, mondjad a nénémnek;
 Vendégeim vannak bizony nem mehetek;
 Nem es nemből valók, nem embertekenek,
 De méltán megszólhatnak, ha háztól elmegyek.

Ezzel a szolgáló megyen haza-felé,
 Ő kegyes asszonyát imádkozva lelél,
 Mit hallott s mit látott, végre megbeszélél,
 A melyekért Márhát bubánat betelél.

Egy egész nap estig bujában sirt vala,
 Szájában kenyeret, vizet sem vett vala,
 Az Istennek sirva ugy könyörgött vala,
 Hogy megtérő lelket Magdolnának adna.

Hegjelennek neki éjszaka lelkében,
 Hogy atyafiával maga légyen szemben,
 Feddje meg haraggal, intse is csak szépen,
 Így megyen Magdolna fel Jeruzsálemben.

Azért a szép hajnal, hogy felpirosula,
 Mindjárt kegyes Mártha Öcscséhez indula,
 Az uton magában erősen busula,

Mikor oda jutván öcscsének így szóla:

Édes kedves öcsém Mária Magdolna,
 Mely jó akarattal szívem hozzád volna,
 Mely üdvösségedre atyádfia szólna,

Órülne a lelekem, ha nálad szóm fogna.

Kérlek édes öcsém nemzetünk birágát,
 Édes nemzetünknek megmaradott ágát,
 Ne szennyezd rut hírrel atyánk koporsóját,
 hogy közönségesen ne szenved jük buját.

Hagyd el e világi rut gyönyörüséget,
 A trágár ifjakkal való vendégséget,
 A kegyetlenséget s a nagy kevélységet,
 Elhidd, hogy pokolnak ezek visznek téged.

Nincsen semmi haszna a világi jóknak,
 Mint a füst és pára hirtelen elmúlnak,
 Egy szempillantásban tőled elfordulnak,
 A halál postái mihelyt nálad szálnak.

Tudod-e a halál senkinek sem kedvez,
 Gyorsan járó nyila eljut mindenekhez;
 Siralmat zendít fel, valahová evez,
 Nincs benne irgalom, nem tud kegyelemhez.

Ifju erődben ha mostan örvendezhetsz,
 És ha vigasságban egy kevéssé lehetsz,
 Ha még vig orzával egészségben élhetsz,
 Holnap sárga színnel koporsóba léphetsz.

Onnét ismét néked fel kell ám támadnod:
 Az ítélet napján elő kell állanod,
 A te büneidről számot is kell adnod,
 Jaj! jó öcsém, akkor hol kell megmaradnod?

Azért életedben ha mi vagyon hátra,
 Fordítsd az isteni kegyes szolgálatra,
 Hogy mikor jutandasz halálos órádra,
 Felkeljed örömmel bizhasd szent Uradra.

Vajmi édes dolog az Istent szolgálni;
 Az elvesztő bűnök gyorsan bucsut adni,
 Mert jobb a Krisztussal örökké vigadni,
 Hogysem mint pokolban végtelenül sirni.
 Azért édes öcsém ne tégy but szivemben,
 Ne mozdíts több sirást szomorú lelkemben,
 Hanem készülj gyorsan, jer Jeruzsálemben,
 Az Üdvözítőnek vedd szavát füledben.
 Szivednek megérted lelki vidulását,
 Csak egyszer hallod is Krisztus tanítását,
 Atyja kegyelmének gazdag kiosztását,
 Megtérő bűnösek szép vigasztalását.
 Immár kelj fel, gyere, mert csak alig várlak,
 Az örök életnek utjára most hivlak,
 Velem egy méhből jött gyönyörű szép alak!
 Indulj üdvösségre, bizony itt nem hagylak.
 Hogy beszédét Mártha elkezdé végezni,
 Mária Magdolna kezde gondolkodni,
 Ugy tetszik, szivében megkezdé lágyulni,
 S ilyen értelemmel kezde beszélgetni:
 A te intésedre mit nem cselekedném,
 Im majd elkészülök s elmegyek jó néném,
 De talán azt várod, hogy gyászba öltözném,
 Ékes ruháimat magamról levetném.
 Jóakaróimat hogy mind hátrahagynám,
 Vitézlő rendeknek egy szómat se hagynám?
 Ilyen szándékokat jó néném ha tudnám,
 Csak egyet sem lépnék, inkább itt aludnám.
 Pecsületlenségre fejemet nem adhatd,
 Utban lakom s hozzám vitéz nép hárt, tudhatd;
 Kinek lovok hideg télben és jól futhatd,
 Én nem ronthatom el a nagy országutat.
 Gondolá a nénje, de csak most eljönnél,
 Nem kívánnám tőleg, hogy gyászban öltöznél,
 Krisztus intésében csak részes lehetnél,
 A világi jóklól tudom bucsut vennél.
 Jeruzsálem felé ottan indulának,
 Sok szép dolog felől az utban szólának,
 A mint a szokásos az atyafiaknak,
 A kik szeretettel egymás között vannak.
 Hogy Jeruzsálemben jutottanak vala,
 Az Ur Krisztus felől tudakoznak vala,
 Megértik, hogy csak most templomba ment vala,
 Azért is utána gyorsan mennek vala.
 Hogy prédikállani Krisztus elő-állá,
 A felgyült sok népnek szólni akar vala,
 Eljuta Magdolna, mint egy kevély páva,
 Mindenfelé vigyáz, öltözete czipra,
 Aranyperecz vala drága fűző melljén,
 Virágos smaragdus tündöklék két fülén,
 Pénylik a drága-gyöngy a szoknyája prémjén.
 Kit a Jézus Krisztus mikoron megnéze,
 Mint egy kárhozatra valót úgy tekinté,
 Melyben Magdolnának szive megrettene,
 Mintegy sárga halott, olyanná lón színe.
 Igen nagy félelem érkezik szivébe,
 Ugy tetszik hogy éppen meghidegült vére,
 Elhagyván ereje, gyorsan esik térdre,
 Siralmas szeméit fordítá a földre.
 Kétségbeesésének nem sok hiba val,
 Egy szempillantásban szintén elvész vala:
 De, hogy hervadt színét Mártha nézi vala,
 Akkor lassusággal öcscsének így szóla:

ne félj, pátorodjál, majd vigasztalást vészz.
 Hogyha életednek jobbulásában léssz,
 Ha jó reménységgel az Ur Krisztusra néssz,
 Megkönyörül rajtad, majd kegyelmesen néz.
 A melyért Madgolna szive megörüle,
 Siralmas szemeit azután megörülé,
 Nagy alázatosan Krisztus megtekinté,
 Nemény tekintettel többé nem tekinté.
 Mert látta szívében élge jobbulását,
 Penitenciára hittel indulását,
 Sok bünei ellen leleki ~~xxx~~ harczolását,
 Azért így inditá Krisztus tanítását;
 Én vagyok a krisztus az Istennek fia,
 Atyám kegyelmének kiosztogatója,
 Melki betegeknek hasznos orvoslója,
 A bün békójának megoldozgatója.
 Valakik a bünnel eddig fáradtatok,
 S annak terhezalatt lecsüggött nyakatok,
 Ideje nyugodni, hogy munkálkodtatok,
 Jöjjetek hát, hogy már meg is ujuljatok.
 E világ romlását bizony nem kívánom,
 De sőt a világért váltságul adatom,
 Atyám akarátát néktek prédikálom,
 S a megtérő bünöst nagy örömmel látom.
 A jól lakott méhnek nem szükség a virág,
 Az egészségesnek nem kell az orvosság;
 De a sötétségben kiket tart a rabság,
 Azoknak küldetett általam szabadság.
 Emberi nemze nek atyám szerelmeért,
 Bocsáttattam tőle a vétkes világért,
 Hogy a megtérőknek iszonyu vétkekért,
 Halálban áldozván, ontsak ártatlan vért.
 Légyen, hallgatóim, szívetek példája,
 Egy asszonyállatnak elvesztett drakmája,
 mely hiven keresi, kezében gyertyája,
 Meglelvén, szomszédit vigasságra hívja.
 Halljátok példában, egy elveszett juhót,
 Ki a sereg nyájából mikor elmaradott,
 Hogy hamar a pásztor utána fáradott,
 Kit meglele, vállán vigan visszahozott.
 Egy tékozló fiu megunta hazáját,
 Részét is kivévén, elhagyta jó atyját,
 Fertelmes életnek vont a bünös hámját,
 Miglen elköltötte utolsó batkáját,
 De mikor visszatért vétkéből atyához,
 Azonnal az atya ujjába gyűrüt hoz,
 Kegyes szívet mutat a siránkozóhoz,
 Baráttá jól lakini ültetvén asztalhoz.
 Elvesztett drakmának én vagyok gyertyája,
 Eltévedett juhok én vagyok órállója,
 Tékozló fiunak atyjához hívója,
 Bünökért siróknak megvigasztalója.
 Valaki én bennem igaz hittel hiszen,
 A szentírás szeánt rólam vallást teszen,
 Győzedelmet azon a halál nem vészen,
 Az én örökömben kedves vendég léssen.
 Én az igazakért jöttem a világra,
 Hogy azokat hívjam megjobbulásokra,
 De a bünösöket penitenciára,
 Hivom, sok vétkeknek megsiratására.
 Ha ki pedig megtért, büneit hagyja el,
 Hittel bizonyítsa jó cselekedettel,
 Mert csak Uram! Uram! lassu énekléssel
 Az örök életre senki nem mehet fel.

Az én beszédemet a ki csak hallgatja,
Füle mellett pedig folytában bocsátja,
Az oly ember házat fővényre rakatja,
Hamar szörnyű kárral a zápor elrontja.

A kik pedig engem örömezt hallgatnak,
Szófigadó szívet intésemre adnak,
Azok köziklára palotát csinálnak.

Am árta a zivatar lelki szép házaknak.

De azért valakik szómat hallgatjátok,

Oldogok úgy lesztek, ha megfogadjátok,

A sok gonosztságot ti mind elhagyjátok,

Az én Atyám nektek úgy léssen atyátok.

Az örök életre a ki akar menni,

Az Isten törvényét kell annak követni,

Sok háborúságot örömmel szenvedni,

Az igazság mellett nyavalyát viselni.

Lelki kornátok akkor készítették,

Mikor testeteket értem ütök s verik,

Gazdag jutalmatok mennyben letétetik,

Mennyország kapuja nektek megnyitattik.

Vastagodjatok hát igaz szeretettel,

Hogy gyümölcsözözzetek jó cselekedettel,

Tündökljék lámpástok világos tüzekkel,

Hogy ne vesszetek a a bolond szüzekkel.

Sőt alamizsnát is gyakorta nyujtsatok,

Mennyben kincses ládát az által tartsatok,

Ha csak egy pohárban hideg vizet adtok,

Még azért sem vész el méltó jutalmatok.

Még ne utáljátok a nyomorultakat,

Kérlek, segéljétek a szegény árvákat,

Látogassátok meg a beteg-ágyakat,

Kiben nyögő testnek élte alig akadt.

A jövevényeket hozzám eresszétek,

A ruhátlanokra gondot viseljétek,

A szegény rabokról megemlékezzétek,

Hogy soha pokolban rabok ne kegyetek.

Mert mikor eljövök angyali seregben,

Ülvén dicsőséges királyi székemben,

Minden nemzetségnek, hogy jutnak előmben,

Igy fogok szólani a nagy ítéletben:

Ti jobb kezem felől álló kegyes népek,

Hitben s irgalmasság-tételben is épek,

Atyám örvendetes áldásában szépek,

Fényes országomnak birására jertek.

Mert mikor én voltam, ennem ti adtatok,

Mikor megszomjaztam, innom is adtatok,

Ruhátlan koromban meg is ruháztatok,

Beteg s fogoly voltam, hozzám fáradtatok.

Hogy cselekedtétek azt a szegényekkel,

Az irgalmasságot a szűkölködőkkel,

Tanítványim közül bár csak kisebbikkél,

Cselekedtétek azt az önnön fejemmel.

De kik, ti bal kezem felől állattatok,

A jövendő kinra megszomorodtatok,

Mint hogy igen gonosz sátánok voltatok,

A pokol nagy kinja léssen jutalmatok.

Ti közetek sokat esomjaztam s éheztem,

Jövevény s ruhátlan tömlöczbe vattetem,

Sokszor nagy betegen keservesen nyögtem:

De soha töletek meg nem segítettetek.

Nem költétek semmit jó tanítványokkal,
Gonoszul ítétek a világi jókkal,
Csak hasatok hizott nagy gazdagságtokkal,
Háládatlanságot így tettek magammal.

Azért menjetek el az örök pokolra,
Olthatatlan tűzzel szikrázó habokra,
Külső segítséggel megterhelt napokra,
Végtelen csikorgás szálljon fogatokra.

Igy a hitetlenek tűzben sokan vesznek,
Soha örvendetes napra nem eveznek,
Szent életre pedig a kik igyakeztek,
A szép boldogságnak örökösai lesznek,
A megtért bűnösnek nincs pokolra utja,
A hívek pályáját ha igazán futja,
Mert piros véremnek mellemen majd árja
Felnyilik, a bűnöst szépen megtisztítja.
A kik intésemnek örömet engednek,
Penitenciával bűnnek véget vetnek;
A szép mennyországnak birtokában lesznek,
Elhervadhatatlan koronákat vesznek,
Mert a végső napon trombitazengésben,
Kihivom a sírból megdivasúlt testben,
Be is viszem őket az örök életben,
Hol örökké lesznek az én örömömben.

MÁSODIK RÉSZ

Ezt hallván Magdolna, örömében sirni,
Felkében pediglen kezdte örvendezni,
Czifra öltözetét magáról levetni,
S ilyen értelemmel kezdte beszélgetni:

Óh áldott szép napnak gyönyörű órája,
A melyen a Krisztus lelke örüllője,
Vigad immár lelke, ki az élet fája
Isten irgalmában nem lesz nyavalyája.

Óh örvendetes nap, melyen én felkeltem,
Az óra is áldott, melyben ide jöttem,
Krisztus intésére ugyan megéledtem,
Kárhozatos bűnét lelkemenek letettem.

Elhagylak világnak rossz gyönyörűségem
Milyen eddig szívem mosdatlanul ége,
Az Ur Jézus Krisztus lelke segítsége,
Sok rút vétkeimnek legyen azért vége.

Elvesztő gazdagság, mellyel bővelkedem,
Gonosz nyájás tréfák, miket kedvellettem,
Czifra ruhák, miket kevélyen viseltem,
Mind elmaradjatok, nem kellett nekem.

Mert magamat adom az én Krisztusomhoz,
Bűnös sebeimnek kegyes orvosához,
Majdan leborulok sirva lábaihoz,
Tudom, hogy nekem is ingyen kegyelmet hoz.

Nem maradok tőle többé el sehova,
Hozzá hallgatok már életemben mindenha,
Vele járok, kelek, megyek mindenhova,
E világi kincsnél, mert jobb egy szép szava.

Óh én életnek édes vezérlője,
Atyád haragjának megengesztelője,
Vétkes embereknek békeség szerzője;
Jesse gyökerének vigáros vesszője.

Im tehozzád jöttem, tégedet kereslek
 Fáradhatatlanul éltemben követlek,
 Vétkeim kerülöm, csak téged szeretlek,
 Ne hagyj büneimben megepednem kérlek.

Mert meggyógyul lelkem kegyes intéseddel,
 Szent tanításodat tőlem hát ne vedd el,
 Vétkeim csomóját, kérlek hát, temesd el,
 Tenger mélységében bűnömet merited el.

E szók közt Magdolna vala síró szemmel,
 Néha reménységgel, néha félelellemel,
 Üdvözítőnk pedig teljes kegyelellemel,
 Szóltott Magdolnának ilyen értelemmel:

Ne félj, bennem remélj Mária Magdolna,
 Mint Jordán vize, bőd ha úgy folya,
 bennem pedig hited, reménységed volna,
 Megtérő szivedről vétkeid mind elfogyna.

Ne félj, bennem remélj, vétkeidet elhagyjad,
 Ó cselekedetre te magadt adjad,
 Az én országomért házadat elhagyjad,
 örök életre jutsz, csak szómat fogadjad.

Ha félj, bennem remélj, mert ha jó hitben élsz,
 És az üdvösségért minden vétkeid letérsz,
 Isten kegyelmében megújult szívedet vérsz,
 Az én asztalomnál te egyik vendég léssz.

Ezen a Magdolna igen megörüle,
 Es az Ur Krisztusnak lábaihoz üle,
 Nem távozzhatik el semmiképen tőle,
 Tanítását hallja mind szíve mind füle.

Urunknak szent testét gyakorta kenettel,
 Megkenete Magdolan igaz szeretettel;
 Lábai is pedig keserves szemekkel,
 Öntözvén, törölte hajával s kezével.

Teljes életében szent életet viselt,
 Ördög-tanításnak nem keresett hitelt,
 Megtérése után bűnnek nem adott helyt,
 Azért elhiszem hogy örök életet nyert.

Innét minden ember tanuljon jobbulást,
 Senki ne keresse a bűnbe borulást,
 mely utána vonja a kínba szorulást,
 Éljen úgy, hogy pokolban a tüzet meg ne lásd.

Legyen itt most vége rövid énekemnek,
 Mit tükörül irtam minden vétkeseknek,
 Szánom, hogy a bűnnek sokan csomót kötnek,
 És a megoldásra nem is igyekeznek.

Ezt harminczkettőben ezer hatszáz után,
 Szép pünkösdi havának kezdetére jutván,
 Két apostoloknak örvendező napján
 Irtam, mindnyájunknak bűneit siratván.

Vétkes életünknek megjobbítására,
 Az Istenhez térő utnak járására,
 Szépen juthatsz, nézvén e Históriaira,
 Mária Magdolna kegyes példájára.

Azért e munkámat, kérlek, vedd jó néven;
 Több dolgok közt ez se legyen hát kedvetlen
 Szíved jobbulásra példát is vehessen,
 Miért Isten áldjon téged kegyelmesen.

Penitencia-tartó,
 az az
 bűneit sirató léleknek
 keserves
 FOHÁSZKODÁSA,
 melyet
 versekbe szedegetvén egy kiadó, mások
 vigasztalására ki is bocsátott.

Szentséges Ur Isten, ki lakozol mennyben,
 Uralkodva vigadsz királyi székedben,
 Hozzád folyamodom siralmas ügyemben,
 Mert előtted lelkem nem bujhat rejtekben.
 Zokog keservesen szívem szüntelenül,
 Mert bűnökkel teljes lelkem képtelenül,
 Mint a vak, úgy megyen bűnre szentelenül,
 Jót is nem tehetek segítségéd nélkül.
 Azt megvallom, Uram, ellened vétettem,
 Megtiltott almából az Ádammal ettem,
 Parancsolatidat számtalan megszegtem,
 Melyvel kárhozatot lelkemnek szereztem.
 Bizonynyal jól érzem éltemnek rutságát,
 Tapasztalom s látom éltemnek sok mocskát,
 Mely megnehezíti szívemnek fájdalmát,
 Mivel megbántottam mennynek alkotóját.
 Óh könnyhullatásnak kifolyó árjai!
 Folyjatok szívemre zugó patakjai,
 Hol vagytok éltemnek szerencsés napjai?
 Bűnömöt sirató napomnak órái?
 Péterrel elkezdem én is bűneimet,
 Siratni s könyekkel áztatni szememet,
 Keserves jaj bántja elbágyadt szívemet,
 Mivel eltagadtam sokszor Istenemet.
 Érzem jó magamban, hogy nagy gonózságom,
 Előttem, mert látom tett sok álnokságom,
 Kedvem elrejtett s van sok szomorúságom,
 Mi miatt elveszett minden vigasságom.
 Te ellened Uram számtalan vétettem,
 Midőn oly nagy bátran gonoszt cselekedtem,
 Teljes életemben sok bünt tettem, s nyeltem;
 Midőn mint abarom büntételekre mentem.
 Elégtelen elmém, hogy elő hozhassam,
 Éltemnek rutságát, hogy magyarázhassam,
 Erőtlen én nyelvem, hogy megszámlálhassam,
 Bűnömnek rutságát, hogy számban adhassam.
 Rettegés, tövődés engem igen emészt,
 Gyötrelmem, s fáradság nagy hirtelen epeszt,
 És nagy szomorúság hirtelenül ijeszt,
 Bűnömnek sokasága alig, hogy el nem veszt.
 Nem csak külsőképen a bűn reám ragadt, ~~Духъи външнѣи~~
 De belső képen is rut mérge rám fakadt.
 Nincsen oly rész bennem, melyen bűn nem akadt,
 Mely az én szívemben engem szörnyen faggat.
 En bűn tengerébe még akkor akadtam,
 Anyámnak méhében mikor fogantattam,
 Első éjjel mindjárt bünt magamhoz szoptam,
 Honnét való magból bűnre úgy származtam.
 Kerek égen mennyi csillagoknak száma,
 Felhőből esőnek mennyi csep hullása,
 Világban embernek lélekzet-adása,
 Ezeknél bűnömnek majd több felmulása.
 Vajha oh azon nap, a melyben vétkeztem,
 Sötétebb volna, mint melyben a bünt tettem,

"em láthattam volna fényt, hogy elestem,
mert nincs oly bűn, melybe be nem keveredtem .

En gonosz példánnyal sokan már elestek,
Jeles fogadások megvesztegetődtek,
Midőn oly nagy bátran sok bűnt cselekedtek,
Bűnnek tömlőcsébe nykkal, bevettették.

Tehozzád oh Uram! könyves szemeimet
Telemelen s összeteszem kezeimet,
Megaláztatván mostan méltatlan szivemet,
Hozzád úgy fordítom én könyörgésemet.

Káinnak nyomdokait tudom elkövettem,
Midőn fekségedet vétkekkel illettem,
Megaláztatván magam, most tehozzád jöttem;
Leleki szemeiddel most megtekinttettem.

És nem azért bánom minden vétkeimet,
Teljes életemben tett cselekedeteimet,
Hogy elveszttem azzal mennyei kincsemet,
Hanem, hogy megbántottam én Istenemet.

Jelenléted előtt im fogadást teszek,
Ezerszer meghalni inkább készebb leszek,
Hogysem teellened már többé én vétsek,
Tudom, hogy bő zeoldot tetőled úgy veszek.

Te Uram hát nekem adj szent malasztodból,
Kimeríthetetlen irgalmasságodból;

Hogy megmenekedvén bűnnek rabságából,
Bánhassam vétkeimet lelkeim fájdalomából.

Siratom szüntelen számtalan b-ünömet,
Keresves óránként súlyos vétkeimet.

Előtted felnyitom siralmas szivemet,
Mond el kegyelmedből lelki sebeimet.

Istenem! el ne vess cselekedeteimért;
Tudom, jött világra Fiad bűnösökért,

Az eltévelyedett Ádám fiaiórt,
A magas keresztfán kiontott piros vért.

Reám kieleheted régi haragodat,
Vessd el Uram Isten! fordítod rám orozádat,

Szánjad meg tenéked könyörgő szolgáládat,
Tekintsd kegyes szemmel siralmas árvádat.

Ah! ne tekinted Uram súlyos vétkeimet,
Sokszor ellened tett számtalan bűnömöt,

Hiuságban való gyarló életemet.
Inkább nézzed, kérlek, te na y érdemedet.

Tőlem se vonjad meg irgalmadna irját,
S kegyelmességeknek sok bőséges javát,

Gyógyítsd meg lelkenek avult rut sebeit,
Hogy láthassák mások tapasztalt erejít.

Oly reménység táplál, mint bűnös Magdolnáat,
Lán kedvedbe vevén Péternek siralmát,

Meghallád keresztien függő tolvaj szavát,
Nekie megadád mennyeknek országát.

Félek, mert illik egy bűnös Magdolnához,
Kérésim nem érnek Péter siralmához.

Mint bűnös Magdolna "elséged lábához,
Leborulván futok menny s földnek urához.

Oh felséges Isten, ki a bűnös vesztét,
"em kívánod, tudom, az ő veszedelmét,

Hanem, hogy élhessen, várod megtérését.
Megtérvén megadod neki ígárt bérét.

Hogyha bárkájában Noé egy galambot
Vizözön vesztétől épen megtarthatott,

Hogy hagynál el engem, kit Fiad megváltott,
Az örök haláltól ,mert megszabadított.

Add, hogy bűneimet mindenkor sirassam,
Szemeimet sűrű könnyekkel áztassam,

11.

Bűnös életemet, hogy megjobbithassam,
Szent Felséged soha én meg ne bántassam.

Segélj Uram azért, erőtlenségemben,
Ne hagyj már eles nem teljes életemben,
Mert tudom gyarlóság, hogy vagyok testemben,
Mely csak hamar engem megejt, ront lelkemben.

Zálogképen hagyjad nálam szent lelkedet,
Irjad én méltatlan szívembe nevedet,
Hogy úgy megérezvén szent jelenlétedet,
Megtapasztalhassam hiv segítségedet.

Kivánom, hogy csak azt ohajtsa én lelkem,
A mi neked tetszik s hozzád viszen engem,
Viszontag csak azon szomorkodják lelkem,
A mi Felségedtől eltávoztat engem.

Oly erős gyökeret olxts Uram szívemben,
Mely oszlopom legyen keserűségemben,
Hogy el ne eshessek sok kísértetemben,
Miket test és ördög hoz reám éltemben.

Dávid prófétának bűnből felkelését
Közöljed lelkemmel, lassan szenteségét,
Hogy én is lelkemnek lássam csendességét,
Es megismerhessem örök üdvösségét.

Adj Uram oly szívet, mely téged ismerjen,
Minden tehetséggel, mely téged keressen,
Soha rajtad kívül senkit ne szeressen,
Adj oly életet, mely nálad kedves legyen.

Siess hát szolgáltnak Uram oltalmára,
Hogy bűnei miatt ne jusson halálra,
Szent Fiad hála legyen nagy hasznára,
Kimulása után boldogulására.

Irám e verseket szomorúságomban,
Bűneimet, midőn sirattam magamban,
Az ezerhatszáz és negyvenharmadikban,
Szent Iván havának huszonhat napjában.

Mely kegyes olvasó e verseket látja,
Versek fején nevét könnyen számlálhatja,
Bűnös életének siralmát mutatja,
Minden, a ki oly, magát példázhatja.

Hitetlen Tamás siralma.

Az új frigy áldozó Papja Kijövén ő sirjából
Az igazság fényes napja Feltámadván holtából;
Mig hozzám jönni késett Hitem napja, enyészett,
Jézus életéről kétségem, Szívbeli sötétségem.

Mert a test tanácsán jártam A léleknek utjában: Testi szem látásától
vártam A lelki szem dolgában. A szem bizonyosságára, Nem Jézus hiv szavár
Vontam ő feltámadását, S kétségbe hoztam mondását.

Óh, mely sok izben megmondá Az igazságnak szája; Hogy harmadnap fel-
támadna, Sőt minden prófétája, Óh hogy nem hü szavának, Szegényléleka-
jávána Ellenségévé, hogy lettem? Fáj lelkem, mert nagy bünt tettem.

Nagy hitetlenségbe estem, s kárhozatos vétekbe. Jézust nem vártam
s lestem, Ama bezárt rejtekben/Ján. 20/, Hol a többiek valának, Jézust
várván várának, Es még akkor is szaladtam, S mint tévedt juh elmaradtam

Két három tanu szavára Minden kétségem hárul/Máté 18/, Tiz e több
tanuk mondására Szívem semmit nem indul! Óh szörnyű átalakodottság!
Ily sok erős bizonyság Tamást hitre nem hozhatja, Ezt lelkem holtig
siratja.

Én szemeim s én ujjaim, Óh jaj mire vágyátok! Ezért lőnek sok jajaim
Hogy így össze fogátok! Jaj a szem, a kéz a hitnek Óh keveset segítnek
Boldog, ki hisz nem látásra, Hanem szent bizonyításra.

"Egbotránkozott volt Péter A szenvedő Jézusban, De én hihetetlen x
ember A feltámadt Krisztusban, Jaj én nagyobb bünt tettem, mert oly
Jézust sértettem, Ki már értem eleget tett, "annyen e földön hatalmat
vett .

A hit származik hallásból És Isten igéjéből, ~~És hittel nem lehetetlen~~
~~TámásdixKrixzimevnyudajxixinnxuxobxbiuitxixittanximekixelxixázimeixmériixixim~~
 Én hitre vágytam látásból, Szivem kevélységéből; Borzaszt bűnöm s le-
 forráz Mert sok véték csoportoz, És hitetlenségemben, Jaj nincs kedvem
 élttemben.

"em hittem Isten Fiának, Nem hittem prófétáknak, Nem hittem az angya-
 loknak, Nem hittem Máriának. Tiz apostol bizonyít, De Tamásban még sincs
 hit, Félt ő hogy Tamás örvével Sok hitetlen lesz idővel.

Már én is sirok Péterrel, És rut kételkedésem Jajgatom tört s bus
 lélekkel, Bánom hitetlenségem, Jézus! rejtis kebeledbe, Végy vissza sere-
 gedbe, Mert ki nem hittem, már hiszek, Sok pogányt hitedre viszek.

Óh én boldogtalan Tamás! E hitetlenséggel; Boldogabb nálam minden más,
 A látatlan hitséggel. Én Uram s én Istenem! Légy irgalmas énnekem: Inkább
 hiszek már szódnak, Mint Illés látásodnak.

Hitetlenségemre menni Óh ne bocsáss másokat? Oh ne hagy ezután lenni
 Több hitlen Tamásokat. A kik pedig nem hisznek, Mond Isten: mint elvesz-
 nek, Ki hitleneket megítél, Az igaz ember hitből él.

SEGITSÉGÜL HIVÁS

Szivem hozzád tér,
 Uram Téged kér,
 Nem, hogy magamnak
 Sőt, légy utamnak
 V ezére.

Áldotti Lelkessel,
 Oktass és vedd el,
 Elmém homáját,
 Remélt munkáját
 Jó végre.

Nevelj a jóban,
 Hogy én valóban
 Utánad fussak,
 Hozzad eljuessak
 Végtére.